

kan betegnes med dette ene Ord: Gjennemførelsen af Folkethingsparlamentarismen.

Formanden (Krabbe): For at der ikke i den senere Forhandling ſkal indkomme en Bitterhed, ſom ved en Bemærkning af Formanden kunde undgaas, tror jeg det rigtigt at indſtyde den Bemærkning, at det ikke kan have undgaaet Opmærksomheden, at der er en Forſjel i Opfattelse hos det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) og hos den høitærede Conſeilspræſident, naar de tale om Angreb paa den almindelige Valgret og paa Bevillingsretten, og at det ſaaledes ikke er det, ſom det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har ſagt, ſom af den høitærede Conſeilspræſident blev ſtemplet ſom „en ſuldstændig Uſandhed“. Hvis det var dette, vilde jeg ikke have funnet indſtrænke mig til det, ſom jeg tror i hvert Tilfælde at burde gjøre, nemlig at beklage, at dette Udtryk er blevet brugt.

Wederkind-Madsen: Naar jeg har bedet om Ordet, er det væſentlig for i korte Træk at motivere min Afſtemning over de Vædringsforſlag, her foreligge til Finantsloven. Jeg tror, at de fleſte ærede Medlemmer ville være enige med mig, naar jeg nu idag udtaler, at ved et beſtemt Ja eller et beſtemt Nei med Henſyn til de her foreliggende Vædringer, er det ikke ſaa meget Realiteten af diſſe, det kommer an paa, ſom hele den forhaandenværende politiſke Situation, man maa have for Die. Jeg har med megen Opmærksomhed fulgt de Forhandlinger, der her i Salen ere gaaede forud for Mødet idag, og det er med Tilfredshed, jeg tror at have bemærket, at der hos ſaa godt ſom Alle er tilſtede en levende Beſlagelse af den Strid og Uenighed, der for Diebliffet exiſterer mellem de forſkiellige Lovgivningsſtatorer, og ſom har havt til Følge, at Lovgivningsværket for Diebliffet ſatliſt er gaaet iſtaa. Jeg kan være med til levende at beklage dette, men naar der til ſamme Tid fra en vis Side her er gjort gjældende, at Skylden for den nuværende politiſke Miſere bør ſøges udelukkende hos Folkethingets Flertal, da forekommer det mig virkelig, at der er Grund til fra vor Side at møde en ſaadan Paaſtand med den meſt energiſte og beſtemte Proteſt. Jeg kan forſtaa, at en ſaadan Paaſtand kunde fremføres med nogen Berettigelse, forſaavidt dette Thing enten ikke havde vedtaget nogen Finantslov eller ogſaa havde vedtaget en Finantslov, hvis enkelte Paragrafer vare i den Grad reducerede, at det ikke var muligt for den høie Regjering at føre Landets Styrelſe dermed. Men ſom bekendt er dette ikke Tilfældet. Ivertimod, den Finantslov, ſom Folkethinget flere Gange har vedtaget, og Regjering og Landſthing ligesaa mange Gange have vraget, er en Finantslov, ſom baade i Enkelthederne og ſom Helhed er den rigeligſte Finantslov, ſom er vedtagen her ſiden

1849. Jeg kan derfor ikke Andet end i høi Grad forundre mig over, at det høie Miniſterium har fundet Anledning til at modsætte ſig en ſaadan Finantslov, og det med en Ihardtighed og en Energi, ſom ſkulde man tro, at Miniſteriet var af den Mening, at, hvis det ikke kunde faae ſin Billie ſat igjennem med Henſyn til de fire Punkter, hvorom Striden er, ſaa var Danmark viet ſin Undergang. Det er ikke min Agt at gaa udførlig ind paa Vædringsforſlagene Enkeltheder; diſſe ere ſaa udførlig drøftede baade i Skrift og i Tale ſaa vel her i Salen ſom udenfor, at jeg tror at kunne ſige, at der ikke gives een eneſte Vælger — ialtſald udenfor Kjøbenhavn —, uden at han jo ſjænder diſſe Vædringsforſlag til Punkt og Prikke. Jeg kan imidlertid ikke undlade her at udtale min Forundring over, at den høitærede Kultusminiſter deſuagtet iaar vil have Uni-verſitetets Underbalance dækket ved Statstilſtub, naar det høie Miniſterium i en Række af Aar har funnet modtage de 50,000 Kr.s Tilſtub aarlig, ſom Folkethinget meget beredvillig har ydet. Jeg kan heller ikke Andet end udtale min Forundring over, at den høitærede Conſeilspræſident ikke har funnet modtage det meget liberale Tilbud, ſom foreligger fra Folkethingets Side, og ſom gaar ud paa, at yde Dyrtidstillæg til alle Embeds- og Beſtillingsmænd med en aarlig Løn af indtil 2,500 Kr., og hvorved circa 5,000 mindre Embedsmænd i vort Land ville blive hjuløne. Jeg kan ikke forſtaa, ſiger jeg, hvorfor den høitærede Conſeilspræſident har villet modsætte ſig et ſaadant Forſlag; thi een Ting maa dog være given, og det er, at de mindre Lønnede Embedsmænd maa være mere trængende end de høiere Lønnede, og man ſtulde alſaa tro, at den høitærede Conſeilspræſident, ſom utvivlsomt er beſjælet af varm Følelſe ligeoverfor de mindre Embedsmænd, med Glæde vilde modtage et ſaadant Tilbud. Jeg kan heller ikke Andet end forundre mig over, at den høitærede Marinemiſter netop har villet vægre ſig ved at paabegynde Bygning af et Skib til 2½ Million Kr.; thi een Ting er dog vel given, at et ſaadant Skib maa ogſaa kunne være et nyttigt og gavnligt Led i vort Søforſvar, og det var jo muligt, at den høitærede Marinemiſter ved en senere Leilighed med Held kunde faae gjennemført ſin Plan om at faae et Skib bygget af „Helgolandſ“ Klaſſen. Jeg kan derfor ikke Andet end høilig forundre mig over, at den høitærede Regjering har fundet Anledning til paa ſaadanne Punkter at reise en ſaa ſkarp Konflikt og derved foraarſage, at vi endnu i Slutningen af August Maaned ikke have faaet vedtagen en ordinær Finantslov. Mine Herrer, det vil være Dem beſkjendt, at jeg af en vis Side af Preſſen er bleven fremſtillet ſom en Mand med meget ringe politiſk Indſigt. Jeg kan tage mig den Slags Ting meget let, det generer mig ikke . . .